

[Falk Hansen.]

belastning, det kan være for en kvinde at have 4 børn under 18 år hjemme, og om dette skal jeg ikke yppe nogen uenighed. Men når det samtidig kræves, at kvinden selv har født dem, så synes jeg, at logikken hører op. For det må da være lige så stor en belastning at have 4 børn omkring sig, selv om man selv kun har født de 2 og eventuelt har fået de 2 andre ved indgåelse af et andet ægteskab eller indledningen af et fast samlivsforhold. Skulle der være nogen mening i tingene, skulle det altså alene dreje sig om antallet af børn, som var hjemmeboende, eller antallet af børn, som kvinden havde født. En sammenblanding af disse to ting er der intet som helst hold i. Der kunne i den forbindelse nævnes en lang række eksempler, som viser, hvor uhensigtsmæssig denne paragraf er, men det skal jeg undlade.

Den sociale indikation er jo en nyskabelse, som det nok vil volde ikke så lidt administrativt besvær at få til at fungere rigtig efter sin hensigt.

Med hensyn til § 4, 5), hvor der tales om de tilfælde, hvor kvinden på grund af alder eller umodenhed ikke for tiden formår at drage omsorg for barnet på forsvarlig måde, vil jeg gerne sige til justitsministeren, at jeg er glad over, at fortsættelsen i paragraffen om, at afgørelsen ville blive truffet under hensyn til den støtte, hun kunne forvente at få fra familie, fra barnets far eller fra anden side, er flyttet over i bemærkningerne. Det betragter jeg absolut som en forbedring.

Som allerede nævnt betyder justitsministerens lovforslag en meget vidtgående liberalisering, men på den baggrund er det, at mindretallet som omtalt i mindretalsbetænkningen finder, at når man alligevel har ønsket at gå så vidt som at give tilladelse til afbrydelse af svangerskab i betydelig øget omfang, så er det ikke længere nogen etisk holdning, som begrunder, at man ikke indfører fri abort. Vi mener, at fordelene ved en lovgivning, der under visse betingelser tillader fri abort, er så betydelige, at denne løsning absolut bør foretrækkes.

På denne baggrund er det, at mindretallet har stillet et ændringsforslag, som jeg skal tillade mig at gøre nogle bemærkninger om. Det er min fornemmelse, at modstanderne mod indførelse af den frie adgang til afbrydelse af svangerskab ikke sjældent har den

opfattelse, at meningen med det er, at en kvinde uden videre skal kunne henvende sig til en læge og få indgrebet foretaget. Derfor finder jeg det væsentligt at slå fast, hvad der kommer til udtryk i vort ændringsforslags § 2, stk. 2, med hensyn til, hvilke betingelser der skal være opfyldt først, medmindre der er tale om fare for kvindens liv eller helbred. Det hedder her, at kvinden skal ved ansøgning om svangerskabsafbrydelse henvende sig til den stedlige mødrehjælpsinstitution, hvor hun grundigt skal orienteres om samfundets hjælpeforanstaltninger, hvis hun vælger at gennemføre svangerskabet, og samtidig skal hun af en læge nøje orienteres om indgrebets art, og derefter skal der gives kvinden mulighed for grundigt at overveje, om hun vil fastholde sit ønske om svangerskabsafbrydelse.

Den afgørende forskel mellem ændringsforslaget og justitsministerens lovforslag på dette punkt er, at det bliver kvinden selv, der træffer afgørelsen efter en grundig rådgivning. Men det betyder også, at vi kommer bort fra formynderiet, hvor det er andre, der skal træffe beslutning for vedkommende, hvilket jeg finder er noget særdeles vigtigt at komme væk fra. Det må være kvinden selv, der skal træffe beslutningen. Der kan for den enkelte være så mange og så forskellige forhold, som gør sig gældende i en sådan situation, at det kan blive meget vanskeligt for ikke at sige umuligt for læger og andre at træffe afgørelsen for den enkelte kvinde.

Mest flydende vil det som allerede omtalt nok blive i forbindelse med den sociale indikation, og jeg vil i den forbindelse gerne citere overlæge Hoffmeyers bemærkning i hans mindretalsudtalelse i kommissionsbetænkningen side 135 ff, hvor det hedder — jeg beder om tilladelse til at citere:

„ . . . at det er så godt som umuligt både teoretisk og praktisk at trække en tilstrækkelig skarp og velmotiveret grænse mellem rene sociale og andre ikke-medicinske indikationer, samt at læger ikke i særlig grad er kompetente til at deltage i disse afgørelser, samt endelig, at det i høj grad beror på vilkårlighed og uberettigede værdinormer, når flertallet ikke vil imødekomme de mere personligt motiverede abortansøgere.“

Helt oplagt må det være, at lovgivning på